

**tajná
ingredience:**

HRAVOST

Picassova milenka

V osmé třídě měl trojku z výtvarky, nevystudoval žádnou uměleckou školu, ale jeho malování ho živí. Obrazy Michala Halvy kupují domácí i zahraniční sběratelé, sám do umění investuje. Má sbírku obrazů, grafických listů a drobných plastik. „Koupíte si auto, za pár let z něj máte hromadu šrotu. Koupíte-li si artefakt, bude vás do konce života těšit, inspirovat a pak ho ještě zdědí potomci. A je dost možné, že se jeho hodnota i znásobí.“

Orientální loď

„Tohle není povolání, aby bylo z čeho poplatit složenky, nutí mě k němu jakýsi vnitřní nepokoj, maloval bych, i kdyby mě to neživilo. Ale žíví,“ usmívá se výtvarník. Na „hladové období“ umělec teprve čeká. „Potřebuji totiž shodit pár kilo,“ směje se. Michal Halva pracuje s kombinovanými technikami, na pevný podklad nanáší směsi, které si sám míchá z různých ingrediencí. „Do nich vyryji ústřední motiv, přidám třeba několik otisků různých materiálů... Po dokonalém zaschnutí pak maluju akrylovými barvami. Je to docela technologicky i časově náročný postup,“ popisuje stručně svůj „modus operandi“ umělec, který ke svým obrazům vytváří i rámy.

Napětí a poezie

Z jeho díla je cítit hravost, někdy až dětsky zjednodušený výraz. Kde se to v nich bere? „Dětská kresba mě fascinuje absolutní svobodou. Dítka nezatiženo informacemi o zlatém řezu nebo komplementárním kontrastu barev vezme pastelky a ‚vystřihne‘ krásnou svěží kresbičku, za kterou by se nemusel stydět leckterý akademický malíř,“ vysvětluje Halva. Proto někdy dětskou jednoduchost v kombinaci s komplikovanými technickými prvky používá, cítí, že tím v obraze vzniká napětí a cosi jako „líbezná poezie“. Jeho dílka si zvláště oblíbili Japonci, na Dálném východě měl hned několik výstav. „Připadají mi jako bezelstné malé děti, v tom nejlepší slova smyslu, umí se radovat z maličkostí, nenadávají, nenařkají na poměry, jak se to dělá u nás. Možná proto se jim líbí barevnost, hravost a snad i humor mých obrazů.“ V základní škole však – stejně jako řada jiných výtvarníků – ve školních hodinách kreslení neexceloval, měl i trojku. „Jako správný puberták jsem si tehdy kreslil a maloval, co jsem chtěl, příliš jsem nehleděl na zadání, takže to byl zřejmě hlavní důvod té nechutné klasifikace,“ míní.

Do rukou výtvarných institucí Michal Halva svůj talent nesvěřil, je malířem „naturščikem“. „Mé výtvarné vzdělání spočívá v ročním kurzu kreslení u paní profesorky Heindlové. Jinak se považuji za

typického samouka,“ říká. Samoučení ho dodnes baví. „Metodou pokus–omyl přicházet věcem na kloub, věnovat tomu všechn svůj volný čas. Teorie jsem si nastudoval z literatury, dějiny umění jakbysmet, ale pak jsou věci a předpoklady, které vás stejně žádná umělecká škola naučit nemůže, a to je něco, čemu se říká talent, kreativita a hlavně chuť do práce,“ vypočítává. A zarazí se: „Teď to skoro vypadá, jako bych chtěl nenápadně naznačit, že tohle všechno já mám,“ směje se. „Raději tohle téma opusťme a nechme, ať to posoudí jiní. Já to v každém případě jako nedostatek necítím.“

Lepší viset než se válet v depozitáři

Jeho tvorba ho živí. Má „své“ sběratele doma i v zahraničí, s novými potenciálními zájemci o koupi svých obrazů se setkává na vernisážích svých výstav. „Chodí na ně lidé, kteří jsou se mnou stejná krevní skupina, bývají to příjemná setkání,“ konstatuje. „Pokud někdo projeví zájem navštívit mě v ateliéru, tak se samozřejmě nebráním, ale většinou se snažím lidem vysvětlit, že udělají nejlépe, když si počkají na nějakou výstavu, kde jsou obrazy pěkně zavěšeny, dobře nasvíceny a mohou vybírat třeba ze třiceti až padesáti obrazů, což v ateliéru nejde. Navíc nejsem příliš zdatný obchodník, takže debatu o cenách také rád přenechám někomu, kdo tomu rozumí, tedy galeristům.“ Přehled o tom, kde všude „visí“, má jen ve velmi hrubých obrysech. Jeho obrazy prý žijí po opuštění ateliéru vlastním životem. „Rozeběhnou se po světě. Občas mi někdo napíše, že má doma můj obraz už mnoho let a stále se na něj rád dívá. Může si člověk přát větší pochvalu? Raději budu ‚viset‘ někomu doma na zdi než se ‚válet‘ v depozitáři bytí té nejprestižnější galerie.“

Autorka: Lenka Němcová